

דף טז.

עין משפט א.

או"ח סימן פד פעיפים ב ג ד

ב. קרא ק"ש וטעה, אם יודע היכן טעה כגון שדילג פסוק ^ז אחד חוזר מאותו פסוק, ואם אינו יודע היכן טעה חוזר לראש הפרשה.

ג. ידע שסיים פרשה אחת ואינו יודע אם הראשונה או השניה חוזר לתחילת פ' השניה ^ר.

ד. היה עומד ב-וכתבתם ^ש ואינו יודע אם של פרשה ראשונה או שניה חוזר לשל ראשונה, והוא שלא התחיל למען ירבו ימיכם אבל אם התחיל א"צ לחזור ^ה דברגילות הוא קרא.

עין משפט ב.

או"ח סימן סג פעיף ח

ה. האומנים וכן בעל הבית ^א שהיו עושין מלאכה בראש האילן או בשורות של בנין קוראין במקומם ^ב.

עין משפט ג.

או"ח סימן ע פעיף ג

ג. בזמן הזה הכונס את הבתולה קורא קריאת שמע ^א שגם שאר בני אדם אינם מכוונים כראוי.

ק. וה"ה בדילג תיבה אחת, חוזר לראש אותו פסוק, כה"ח אות ז'.

ר. הגם שיש מ"ד שרק פ' ראשונה דאורייתא ופ' והיה אם שמוע היא מדרבנן וא"כ הוי ספק דרבנן מ"מ כשעסוק ועומד בקריאתה צריך לתקן הכל, פרמ"ג, א"א אות ב'.

ש. אבל ב"וקשרתם" אינו כן דיש הבדל בין פ' ראשונה ששם בקמץ לשניה שהוא בסגול, מ"א ס"ק ב'.

ת. והוא שאין רגלים לדבר שטעה אבל אם מתפלל עם הצבור והש"ץ מחזיק בפרשה ראשונה יש לו רגלים לדבר שהוא טעה וחוזר גם אם התחיל למען ירבו ימיכם, כה"ח אות י"ב.

א. הגם שלגבי תפלה יש חילוק בין בעה"ב לפועלים בסי' צ', לגבי ק"ש שאני.

ב. והגם שלא צריכים לירד מ"מ צריכים להתבטל ממלאכתן בפ' ראשונה כמבואר.

ג. ואם אינו קורא נראה כיוהרא, וכן חייב בתפלה ותפילין.

עין משפט ד.ה.

או"ח סימן צ פעיף ג

ג. ד. האומנין שעושין מלאכתם לבעל הבית בראש הזית או התאנה שיש להם ענפים מרובים ויש טורח גדול לעלות ולרדת וביטול מלאכה מותר להם להתפלל שם, והוי כעלו לעלייה אבל בשאר אילנות וכן בעל הבית אפי' מראש הזית והתאנה יורד ומתפלל ד.

עין משפט ו.

או"ח סימן סג פעיף ז

ז. ח. היה עוסק במלאכה יתבטל ממלאכתו ויקרא ק"ש פרשה ראשונה כדי שלא יקרא כקורא עראי.

עין משפט ז.

או"ח סימן קצא פעיף א

א.ב. א. פועלים העושים מלאכה אצל בעה"ב מקצרין ה בברהמ"ז שמברכים ברכה ראשונה כתיקנה, ושניה ושלישית כוללן יחד, ורביעית אין מברכין כלל כדי שלא לבטל ממלאכת בעה"ב, ודוקא שנוטלים שכר על מלאכתן חוץ מן הסעודה אבל אם אין נוטלים שכרם אלא סעודתם מברכים כל ד' הברכות, וה"ה אם בעה"ב מיסב עמהם מברכים כל ד' הברכות. והיום מברכים כל ד' הברכות שאין דרך בני אדם היום להקפיד ועל דעת כן שכר אותם.

ד. אבל בק"ש דא"צ כוונה אלא בפסוק ראשון אפי' בעה"ב א"צ לירד כמ"ש בסי' ס"ג פעיף ז'.

ה. ברכות ט"ז ע"א, וכתבו התוס' שם שיש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה כיון שטרודים במלאכת בעה"ב, ומר"ן הב"י כתב כיון שאין מנין לברכות ברהמ"ז מן התורה.

ו. כתב הסמ"ע בחו"מ סי' של"ז שאינם צריכים להמתין לזימון, אבל המ"א בס"ק א' כתב שממתינים לזימון כיון שנתחייבו בזה.

דף טז:

עין משפט א. אר"ה סימן לח סעיף ה

ה. האבל ביום הראשון אסור להניח תפילין ומכאן ואילך חייב^י.

יור"ד סימן שפח סעיף א

א. האבל אסור לו להניח תפילין ביום הראשון^ז, ואחר הנץ החמה^ח של יום שני מותר.

עין משפט ב. יור"ד סימן שפא סעיף א

א. האבל אסור לרחוץ כל גופו אפי' בצונן^ט, אבל פניו ידיו ורגליו בחמין אסור ובצונן מותר. ואם היה מלוכלך בטיט או בכיוצא בזה רוחץ כדרכו ואינו חושש.

הגה: ונהגו לאסור היום רחיצה כל השלשים^י ואפי' לחפוף ראשו אסור, ואין

משמע דביום השני אפי' עדיין לא היה נץ החמה אם הגיע זמנם חייב בהם, הגם שמר"ן השו"ע ביו"ד בסי' שפ"ח סעיף א' כתב דביום שני מותר להניחם משתנץ החמה, מ"מ אם יעבור לו זמן תפלה בציבור מותר לו להניחם ביום שני משהגיע זמנם גם לפני הנץ החמה, כה"ח אות י"ד.

וְאִם מֵת בַּיּוֹם אֶחָד וְנִקְבַּר בַּיּוֹם אַחֵר אִסּוּר לְהַנִּיחַ הַתְּפִילִין בַּיּוֹם הַקְּבוּרָה וְאִם נִקְבַּר בַּלַּיְלָה אִסּוּר לְהַנִּיחַ בַּיּוֹם שְׁלֵאֲחֵרָיו, כה"ח אות ט"ז.

מי שמת לו מת ברגל שמתחיל למנות אחר הרגל מותר להניח תפילין ביום הראשון אחר הרגל, כה"ח אות י"ח מברכי יוסף.

ביום שמועה קרובה אסור באותו יום אבל בשמועה רחוקה כיון שלא נתחייב באבלות אלא שעה אחת בלבד מותר בתפילין, כה"ח אות י"ט.

י"א בשם האר"י ז"ל דאבל לא יניח תפילין דר"ת, אבל הרש"ש כתב דהאר"י לא כתב כן, וכך נהג הרש"ש שהניח דרש"י ור"ת בימי אבלו, וגם בט' באב מניחים שניהם דרש"י ור"ת. כה"ח אות כ"א.

ז. ממו"ק דף ט"ו ע"א דרק ליחזקאל מותר, שאמר לו "פארך חבוש עליך" מכלל דלכו"ע אבלים אחרים אסור.

וְכַתֵּב הַט"ז דגם ביום שמועה קרובה אסור להניח תפילין.

ואם נקבר ביום אחר אין לו להניח גם ביום הקבורה, כ"כ בברכי יוסף, אבל אם מת ברגל מותר לו להניח תפילין ביום הראשון של האבלות אחר הרגל, שם בברכי יוסף.

ח. וי"א דביום שני מותר אפי' קודם הנץ החמה, וכ"כ הב"ח. ש"ך ס"ק א'.

וְכַתֵּב בְּבֵרְכֵי יוֹסֵף דִּתְפִילִין דְּר"ת לֹא יִנִּיחֵם הָאֵבֶל דְּשָׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה עֲדִיף.

ט. מברייתא במו"ק דף ט"ו ע"ב. ובגמ' תענית י"ג ע"ב.

י. מ"מ ברחיצה בצונן אין בזה איסור. ש"ך ס"ק א'.

לשנות המנהג כי הוא קדום ונתייחד ע"פ ותיקין.

עין משפט ג. או"ח סימן ע פעיף ג

ג. בזמן הזה הכונס את הבתולה קורא קריאת שמע ^ב שגם שאר בני אדם אינם מכוונים כראוי.

הגה: ועיין בסי' צ"ט אם שיכור קורא ק"ש.

עין משפט ד. יו"ד סימן שעז פעיף א

א. על עבדים ושפחות אומרים המנחמים המקום ימלא חסרוןך ^ל כמו שאומרים לאדם על שורו וחמורו.

עין משפט ה. חו"מ סימן רעט פעיף ה

ה. לעבדים והשפחות אין לקרוא להם אבא פלוני או אמא פלונית, שלא תצא תקלה שעי"ז שבן האדון יקרא לה אמא יאמרו שהיא אמו והוא עבד ^מ.

- כ. ואם אינו קורא נראה כיוהרא, וכן חייב בתפלה ותפילין.
ל. מבריתא בברכות דף ט"ז ע"ב.
מ. כך פירש בסמ"ע ס"ק י"ד התקלה אשר תצא מזה.